

[Oluf Johansen.]

de omhandlede forhold, som er af teknisk karakter, og som ikke let lader sig overse, hvorfor en udvalgsbehandling med nærmere redegørelse af ministeren og måske også fra statsanstaltens ledelse vil være ønskelig. Mange tekniske forhold, hvis enkeltheder synes uoverskuelige, må vist nærmere uddybes. Vi befinder os på et område, hvor sagkundskab vil være påkrævet, og er den ikke i tilstrækkelig grad tilstede i udvalget, vil den formentlig blive stillet til rådighed for vort arbejde. Men en ikke ringe modsætning til disse betragtninger finder jeg i den bestemmelse, der siger, at lovforslaget træder i kraft den 1. januar 1951, for dermed er næsten sagt, at ingen virkelig undersøgelse kan finde sted. Rigsdagen må tage lovforslaget i tillid til den ansete institution, som statsanstalten for livsforsikring er, og til finansministeren med hensyn til, at de dispositioner, der træffes, er rigtige og forsvarlige. Eller er den omtalte ikrafttrædelsesdato ikke en nødvendighed, kan den ændres, så man i hvert fald kan arbejde med lovforslaget under sådanne forhold, at den fornødne tid er til rådighed? Jeg afventer den højtærede finansministers svar herpå og er rede til fortsat forhandling med gunstigste resultat for øje. Jeg tilsiger på mit partis vegne den største velvilje overfor lovforslagets videre gang gennem rigsdagen.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Jeg takker de ærede ordførere for den velvilje, der under denne første behandling er vist det foreliggende lovforslag, og skal gøre enkelte bemærkninger til det, som er sagt af de ærede ordførere.

Jeg kan tiltræde, at lovforslaget behandles i et udvalg; det synes jeg vil være rimeligt, da det jo er af en ret udpræget teknisk karakter. Må jeg i denne forbindelse gøre en bemærkning om det, der af enkelte ordførere er sagt vedrørende lovforslagets ikrafttrædelsestidspunkt. Når det er foreslået sat til den 1. januar næste år, hænger det sammen med, at statsanstalten for livsforsikring som bekendt har en femårig regnskabsperiode. Det falder nu netop sådan, at den næste femårsperiode begynder den 1. januar 1951, og det vil derfor være meget ønskeligt, at de nye regler, som ifølge det foreliggende lovforslag skal gælde for statsanstalten, kan træde i kraft 1. januar 1951, så at de kan gælde for hele den nye regnskabsperiode. Dette er altså grunden til, at det er foreslået, at lovforslaget skal træde i kraft på denne dato.

Jeg erkender, at den tid, der er levnet rigsdagen til behandling af lovforslaget, ikke er så lang, som det ville være ønskeligt. Såvidt jeg husker, blev lovforslaget fremsat her i tinget den 29. november, og det skyldes formentlig min bortrejse, at det først er sat til behandling her i dag, hvad jeg beklager således at have været anledning til. Jeg håber dog, at der i det udvalg, som nedsættes, og hvor jeg gerne vil stille den fornødne tekniske bistand til rådighed, kan gives svar på de spørgsmål, man ønsker behandlet.

Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. H. P. Johansen sagde, at § 32 rummer noget af det centrale i lovforslaget. Forholdet er jo dette, at renten i de senere år har været temmelig stærkt skiftende. Jeg erindrer, at da jeg sidst var finansminister, for godt tre år siden, var spørgsmålet om at nedsætte renten ret betydeligt på tale. Det blev dengang udsat, idet jeg havde den opfattelse, at renten ville stige igen, hvilket også har bekræftet sig, og nu er den atter stigende. Forsåvidt synes det lidt paradoksalt netop nu at nedsætte beregningsrentefoden fra 4 til $3\frac{3}{4}$ pct. Forholdet er jo imidlertid det, at vi her, hvor vi fastlægger et grundlag, bør se noget længere frem i tiden, og det er naturligvis i dette tilfælde bedre at ligge under den sandsynlige rente end at ligge over den. Hvis vi regnede med en højere rente end den, statsanstalten gennemsnitlig kunne få i fremtiden, risikerede vi, at der blev underskud, fordi tarifferne var sat for lavt. Hvis vi omvendt sætter renten for lavt, kan der naturligvis blive et betydeligt overskud på forsikringerne, men der er sørget for, at dette overskud kommer forsikringstagerne tilgode i form af bonus, og denne bonus har jo i de senere år undertiden været ret betydelig i forhold til præmien. Det er derfor naturligvis bedst hellere at ligge på undersiden af den sandsynlige rente end på oversiden. Jeg skal i denne forbindelse pege på, at de rentesatser, som forsikringsrådet har godkendt for private livsforsikringselskabers vedkommende, i de senere år har været $3\frac{1}{2}$ og $3\frac{3}{4}$ pct.

Det er også rigtigt, som flere af de ærede ordføre, det ærede medlem hr. H. P. Johansen og det ærede medlem hr. Elmquist, har understreget, at lovforslaget i nogen grad gør loven om statsanstalten til en bemyndigelseslov. Dette hænger sammen med, at de sidste års mange omskiftelser i det økonomiske liv har gjort det ønskeligt ikke at lægge sig altfor fast